

(Əvvəli öten sayımızda)

Uşaqlı illərində anaya, yeniyetməlik, gənclik illərində sevgiliyi, yetkinlik, kamillik dövründə vətəne bəslənilən bu ülvi hissini insanı gözlilik haqqında düşündürməsi, onu bəşəri duyularla təbiyolənməyə sövq etməsi poemanın əsl məhiyyətini açıqlayır. Təbii ki, şair vəton məhabətini on plana çəkərək onu uca, ali bir zirvədə qorarlaşdırır:

Vəton məhabəti neçə münqəddəs,
Onu sevməlidir, hər insan, hər kəs...

Şair vətonun ayrı-ayrı bölgələrindən səhəbəcənə da onu doğma yurduna Azərbaycanın ayrılmaz bir parçası kimi töqdim edir. Məhz Vüqar Əhmədin at-a-nasının, özünün doğulub boy-a-baş çatlığı Pirşağıının, Binaqadının və qədim mədəniyyətinə, zəngin tebiəti malik olan Abşeronun, Xəzər dənizinin geniş epik lövhələrə təsviri verdiyi "Abşeron" poeması bu baxımdan diqqətəlayiqdir. Xəzərin piçildəşən ləpələri ilə həmsəhəbət olan şair onun qeyri-adı füsunkarlığını vəfə edir, təbii nemətləri ilə səhərlənənən Abşeronun poetik obrazını, real mənzərlərini gözlerimizdən canlandırır:

Qızıl qumun dava-dərman,
Burda bitir al zəfəran.

Ana vəten Azərbaycan,
Abşeronun mənim.

Şair poemanın davamında böyük dühlər, tarixi şəxsiyyətlər - Zeynalabdin Tağıyev, Məmməd Əmin Rəsulzadə, Şixəli Qurbanov, Ziya Bünyadov, Nəbi Xəzri və başqalarını yetirən bu diyarı bir tarixi məkanı kimi vəfə edir, dahi sənətkarların adlarını hörəmtələ xatırlayır:

Bestekarlar diyarıdır,
Cahangirimin yarınır,
Qarayevin baharıdır,
Tofiqin iftخارıdır,
Abşeronum, Abşeronum.

Poema Abşeron toponomlari haqqında yazılmış tarixi bir əsər kimi de əhəmiyyətliidir. Əsərdə bu yerlərin qədim türk olması faktları xüsusi nəzərə çarpdırılır. Poema nikbin bir sonluqla tamamlanır və insanlarda gələcəyə inam hissi ifadə edir.

"Öski məhəllə" poeması mövzu ve problematika baxımından "Abşeron" poeması ilə yaxından səsleşir. Şairin eksi məhəlləyə bağlayan uşaqlı illerinin xatirələri, qonaq-qaralı, cal-qığırlı, ata ocağıının kövrük duyuları və sənət dostları ilə bağlı səmimi, unudulmaz anlarıdır. Poema oxuculara da tanış olan bu təbii, həzin hiss və duyuların fonunda qələmə alınmışdır. Əsər insanda doğma yurda və onun vətəndaşlarına məhəbbət hissi aşılıyor.

Vüqar Əhmədin elmi və ədəbi-bədii yaradıcılığında Cənub mövzusu mühüm yer tutur. Şairin Güney həsrəti bütünlükle "Təbrizim" və "Təbriz" şeirlərinin hər səzində, hər sətrində, hər bəndində qərar tutub. İmparalist qüvvələrin ədalətsiz qərarı ilə ikiyə bölmüş Azərbaycanın acınaqlı taleyi şairi ciddi narahat edir, könklüntü qüberləndirir:

Güneyində qalib özüm,
Şirin ləhcəm, şirin sözüm.
Həsrətdə mənim görüm,
Təbrizim, ay Təbrizim.

Bölnünbürd Vəton iki,
Paytaxtum var iki-iki,
Birleşmedi Təbriz-Bakı,
Təbrizim, ay Təbrizim.

Əsrlərdir davam edən bu həsrətə nisgilda Şəhriyarin, Səvalanın, Sənəməzin, Süleyman Rüstəmin, Bəxtiyar Vahabzadənin, Nəbi Xəzrinin, Məmməd Arazin, Cabir Novruzun, Xəlil Rza Ulu-türkün, Balaş Azəroğlunun, Söhrab Tahirin və bütövlükde Güneyli-Quzeyli Azərbaycanın birlüyü, həmroyluq çağırış ruhu somimi və yanıqlı bir dilla izhar olunur. Təbrizi, doğma yurdu könül qubarıyla zi-yarət edən şair o müqəddəs yerdən ayrıklärın öz həzin və kövək xatirələrini "i-jim qalacaq" mısralarında əbodilədir:

Şəffaf bulaqda, nomli yanadqa,
Doğma torpaqda izim qalacaq.
Təbriz, Zəncanda, Azərbaycanda,
Bu diyarda sözüm qalacaq.